

POLARIS

Fotka: Oddílová fotka ze štafet a družstev

S podnadem: sřípky z minulosti

Události: soustředění Velikonoce, Český pohár štafet v Novém Městě na Moravě, mistrovství Evropy lesníků v Jižním Tyrolsku, EYOC v Maďarsku, MČR na klasice, Český pohár štafet u Dvora Králové

Obsah

Úvod.....	2
Velikonoční soustředění Trutnov.....	3
Pohádka o tom, jak Žabiny nebyly poslední.....	4
Efol.....	6
EYOC.....	6
Mistrovství Evropy – stříbrná medaile Adélky Finstrlové.....	8
Soustředění ve Švédsku.....	9
MČR na klasice.....	10
Český pohár štafet.....	10

Úvod

Vítám vás po dlouhé pauze u nového čísla Polarisu. Toto číslo je ještě věnováno článkům z minulého roku, ale doufám, že teď už zase zvládneme vydávat Polaris pravidelně.

Možná někteří z vás už ví, že jsem vystřídala Klárku Barnatovou na pozici šéfredaktora Polarisu. Chtěla bych Klárce touto cestou moc poděkovat za to, jak se tři roky starala o Polaris a věnovala mu spoustu času a úsilí. Doufám, že zvládnou na její práci navázat.

Také bych se chtěla omluvit všem, kteří psali do toho čísla Polarisu článek a už si mysleli, že nikdy nevyjde a jejich snaha byla zbytečná. Snažila jsem se posbírat všechny články z minulého roku, které byly napsané, tak doufám, že jsem na nikoho nezapomněla.

Kromě článků si můžete minulou sezónu prohlédnout pomocí fotek na rajčeti zde: <https://skzabovresky.rajce.idnes.cz/>, kde přibývají i nové fotky ze závodů, tréninků, soustředění. Pokud jste na nějaké orientační akci byli, tak se vůbec nebojte svými fotkami pochlubit a také je vkládat na oddílové rajče, ostatní si je určitě rádi prohlédnou. Nevíte jak na to? Nevadí, poradím. Po přihlášení se do přihlašovacího systému je potřeba si rozkliknout novinky, dát zobrazit všechny novinky a zde najdete přihlašovací údaje do oddílového rajčete. Není to nic složitého, věřím, že to každý zvládne :)

V tomto čísle se dozvíte, jak probíhaly štafety na mistrovství Evropy, na kterých česká holčičí štafeta získala stříbrnou medaili (byl to boj až do konce), jak se Tomovi Kučerovi dařilo na mistrovství Evropy dorostu (má dvě medaile) nebo si můžete přečíst článek z kroniky.

Víc neprozradím, přeji pěkné počtení

Julča Finstrlová

Velikonoční soustředění Trutnov

Čtvrtek – příjezd na místo prvního tréninku. Rozkvetlé bledule, zarostlé paseky, dostatek potoků na brodění a poučení – postup po cestě není rychlejší, je-li tato rozježděná harvestorem do hloubky půl metru.

Ubytování luxusní, alespoň tedy v patře zelené chatky, kterou starší dorostenci napřed pohrdli kvůli chybějící posteli, a pak už jsme si ji zabrali my. Personál i majitel restaurace všechny nadšeně zdraví a vyptává se na naši spokojenost. Večer přijíždějí kolegové orientáči z SC Jičín.

Pátek se mi zapsal do paměti především odpoledním tréninkem sudá-lichá, kdy jsem i přes mírné protesty dostala vrstevnicovou mapu D a k tomu partáka, kterému „ty vrstevnice taky moc nejdou“. Spojenými silami se nám podařilo najít 4 kontroly (ta poslední už pravda byla sebraná, ale to nijak nesnižuje kvalitu našeho výkonu), cestu jsem si navíc zpestřila díky spadenému drátu od oplocenky letem a následným sjezdem po břiše z prudkého svahu. Kolem 17:30 se nám podařilo identifikovat údolí vedoucí do cíle a šťastně se vrátit. Zážitek nemusí být pozitivní, hlavně když je silný.

Sobota – den nezačal nejlépe, v 8:03 už došly lívanečky k snídani (až doma jsem se dozvěděla, které ranní ptáče mi je sežr... sezobalo). Severní vítr je krutý, zvláště pokud je teplota kolem nuly. Kombinace šutry-hustník-větve-borůvčí-ostružiní (občas vše zaráz) spolehlivě zahřála všechny kategorie D/H i VV (Vyžilí Veteráni © SC Jičín) a po odpočinkovém odpoledni a překreslování map (viz neděle) ještě následovala hobla pro dva oslavence a společné focení v oddílových barvách. Otužilí se svlékli do dresů, ještě otužilejší do trenýrek a jedinec z opačného konce teplotní škály naopak odmítl svléknout zimní bundu a raději se nechal kamarády zvednout nohama nahoru, aby byly vidět oddílové kalhoty.

Neděle – odpoledne jsme se vydali prověřit, jak dobře jsme si překreslili mapy. Pro ty, kteří se této kratochvíle ještě nezúčastnili: dostanete neúplnou mapu, kterou si máte podle originálu a vlastních potřeb doplnit tak, abyste pak našli kontroly. Dorost dostal pouze bílý papír s fialovými čarami a kolečky, k ostatním kategoriím byl osud a trenéři milostivější a v mapě toho bylo trochu víc. Tímto děkuji Pavlovi, že se podíval na můj první návrh a diplomatickým „Hmm odvážný

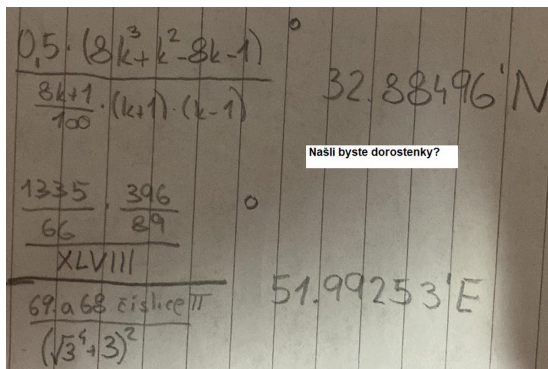

plán..." mi naznačil, že bych se asi neměla spoléhat na překleslená rozhraní porostů z mapy z roku 2014. Ti, co si naplánovali od startu azimut bílým lesem, pak zjistili, že jim v cestě stojí hustník a podobně.

A protože byly Velikonoce, mužstvo večer pletlo pomlázky (pro občany obce Pilníkov: ty vrby na návsi vám očesala posádka krabice, já je viděla!) a ženstvo chystalo bojovku (nedáme se zadarmo).

Pondělí – v 7:30 ráno vybaveny perníčky, bonbóny a čokoládou mrzíme na svých koordinátách a debatujeme, jestli kluci vůbec vstanou. Vstali, vymrskali, vyřešili i složený zlomek a za dorostenkami se na kopec vyškrábali. Takže pro letošek dobrý, budeme i nadále krásné a neuschňeme.

Poslední trénink byly štafety, díky Jendovi i na barevných mapách. Proč zmiňuji tento detail – v neděli v devět večer totiž došel žlutý toner v tiskárně, která pak odmítala tisknout barevně. Přítomní VV (Vyžilí Veteráni © SC Jičín) radostně vykřikovali, vytiskneme to černobíle, bude sranda. Jenda se ale ukecat nedal, vzal telefon a sehnal někoho, kdo mu ty mapy v Trutnově vytisknul barevně. Pak už jen poslední oběd (personál je nevrlý, pan majitel se schovává), úklid chatky (zvláštní, kolik nepořádku se dá udělat za 3 dny) a odjezd domů.

Martina Coufalová

Pohádka o tom, jak Žabiny nebyly poslední

Bylo, nebylo, za devatero rozkopanými ulicemi, třemi uzavírkami a jedním chybějícím okruhem je stanice železného oře, jež nese honosné nomen Krpole. V této stanici Krpole byl zaparkován kočár zdejší kočárové společnosti hlavního zemského města Brna (zkráceně KShzmB), který měla na povel rázná chasnice z uherského podhůří Tater. Ta zavelela a přesně jak dozněly zvony z nedalekého monasteru Kartuziánů švihla bičem, oří schované v kočáru zařehltali a kočár vezoucí žáby a žabáky vyrazil z nástupiště 13 a 33/7 vstříc vysokým krabatinským kopcům rozdělujícím Zemi Koruny české mezi Moravu a Čechy.

Samotná cesta byla dramatická a vůbec nemusela skončit šťastně, po úzkých římsách ve strašlivé rychlosti míjel kočár strašidelné hrad u Uranových dolů v Unter Rosince a cestující zažili ještě mnohá další dobrodružství, ale o tom třeba příště.

Zdárně a po bloudění okolo starého Nového Štetlu аойф מִאָרְעוּיָא. Kočár dojel pod mohutnou Harusovu horu, jejíž vrchol byl ještě zahalen sněhovými závějemi. Zde se mělo odehrát rytířské klání mezi dalšími udatnými rytíři z celé České, Moravské i Slezské země našeho království. Taky byl vztyčen groys stan nad všemi zástavami vlála největší a nejkrásnější royt-shvarts zástava s uctívanou žábou. (Jak praví legendy, která po políbení nevinné panny při prvním zimním úplňku v lichém roce od narození Páně a následným 13 oběhnutím okolo (po směru nebo proti směru hodinových ručiček, v tom se mýty rozchází) se má změnit v největšího rytíře po celé erde!)

Celé klání začalo ve sprintovém boji. Až do brzkého odpoledne toho aprílového šestého dne týdne se nesl v zákoutí městského špitálu a ruzných ulic a uliček, kde malá

Pohádka o tom, jak Žabiny nebyly poslední

nepozornost stačilo a už byste šlápli nebo dokonce byli sami zasaženy nevábným obsahem nočníků místních domorodců.

Nejlepší děvčica byla Adéla z rodu Finstrlů, kterážto byla na první platsu a vyběhla si tedy gold! Též pochvalu zaslouží mladé páže Tomáš z rodu Kučerů, který v tomto utkání byl na třetím platsu. Pro kartofl si doběhl rytíř Miloš Nykodýmů, jenž tedy nebyl jediný hunger.

Po vydatném kanci na oběd čekala na rytíře další zkouška. Tentokrát v běhu štafetovém, kde museli nejen se soupeři, ale i s vlastním a pro vlastní manshaft soutěžit. Se sněhovými závěji, mezi stříbrnými kulkami na střelnici, v dravých potocích a drsných krabatinských hvozdech se rytíři potýkali s mnohými nástrahami. Však úspěšný den pro rytíře s žábou na chrbě to byl!

Mladá pážeta, Pepiq von Schtěrčák, Tomáš z rodu Kučerů a Tomáš z Prášil si pro zilber doběhli. Rytíři Jáchym z Březiny (hradiště držící oheň civilizace za koncem světa), Otta, běžící rychleji, jak jelen, a Miloš Nykodýmů, běžící posilněn erteflem, získali bronz. Ale nečestně si počítal rytíř z Perníků, jehož jméno budiž zapomenuto navždy. Protest byl dán a hanba mu vystavena. A stateční reci žabinští nakonec získali zilbrovou medal. A dobojováno pro první den bylo. Rekové a rekyně žabinští se tedy přesunuli až na samé zemské hranice, kde v hradu místním po vydatné stravě hamburské přečkali děsuplnou noc.

Ale slunce znovu povstalo na východě a cesta do Štetlu Nového otevřena byla. A poslední den klání začal. Znovu rytíře čekaly míle dlouhé v místních hvozdech, loukách, v močálech, kde boje byly se zrádnými světýlky, přitahující nebohé ubožáky do smrtelných pastí. Hastrmani v jezerech hladkých v křovích stinných číhali a temně zvučeli tajný bol a břeh je objímal kol a kol a nové duše zde jistě spočinuli do Den Soudného. Krušný to boj byl.

Toho dne zářili jak slunce jasná světů jiných mladá pážata a celé klání opanovali! Pro gold doběhli si Pepiq von Schtěrčák, Tomáš z rodu Kučerů a Tomáš z rodu Urboschů.

Za zmínku rovněž stojí dvě pátá místa rytířů a děvčín.

To i další příběhy napsal víkend tento, ale o tom se už dále nemluví.

Stany zbourany jsou, zástavy uloženy do dubových beden a rytířstva do svých domovů vyráží. A pak stalo se TO, že kočár plný žáb a žabáků pod vedení chasnice z Tater opustil strmé hory Krabatiny jako první z ostatních velkých kočárů! To svět světem neviděl.

Podle dávné legendy zaznamenané kronikářem lukhnnem

PS: Kdo mi první pošle správně jazyk, ze kterého jsem si vypůjčil pár slov, tak dostane sladkou odměnu. :-)

Drbča

Efol

Efol je mistrovství Evropy lesníků v orientáku a letos se konalo v Jižním Tyrolsku. To znamenalo krásné terény v podhůří Dolomit. Svahy se spoustou terénních detailů. Velká česká výprava o cca 50 kusech se tam vydala sbírat dřevěné medaile.

Prvním závodem byl sprint, který jsme absolvovali v pondělí odpoledne. Předtím v neděli jsme šli na dva modelové tréninky v Inichenu a Toblachu. Pondělní dlouhý sprint se konal v Inichenu, pěkném poddolomitském městečku. Bylo vedro, jak už na konci června bývá. Sprint, na kterém jsem naběhala skoro 6 km, jsem ještě neběžela, ale aspoň jsme si prohlédli celé město. V kategorii W21 jsme se srovnaly do 3.-6. místa. Jinak české barvy posbíraly docela dost dřevěných medailí.

V úterý se běžela zkrácená klasika ve svahu nad Inichenem. Bylo to slušně kopcovaté, ale příjemné proběhnutí. Já jsem skončila 5., ale ostatní posbírali za Čechy dost medailí. Večer ještě před banketem bylo vyhlášení. Na banketu jsme ochutnali místní speciality.

Středa byla volným dnem, kdy se běžně jezdí na exkurze. Počasí nám úplně nepřálo a tak jsme vyrazili na výlet vlakem. Nejprve se projít na hrad v Brenneru a pak jsme ještě popojeli vlakem do Brixenu. Tam jsme mimo jiné zajímavosti hledali i domek Karla Havlíčka. Před ním jsme si stylově vzpomněli každý na jeden epigram. Po návratu jsem se já vyrazila proběhnout a zbytek osazenstva na kolo.

Ve čtvrtek se konaly štafety v místě biatlonového stadionu (začíná to být skoro tradice) v Toblachu. Naši štafetu rozbíhala Evka a hezky to zaběhla i Lenka. Mě už pak nezbývalo než udržet dobrý výsledek nebo ho ještě vylepšit. Docela jsem kopla do vrtule a doběhla nám pro dřevěné zlato. Zazářila ještě spousta dalších v českých barvách. Vyhlášení bylo dlouhé, ale na piva si stálo za to počkat. Celkově byl výlet do poddolomitů hezký a terény náročné, ale krásné.

Zuzka Hendrychová

EYOC

I když moje tři nejmíň povedené letošní závody byly zrovna tři nominační závody na EYOC, tak jsem se tam nakonec přece jenom dostal.

Mistrovství Evropy dorostu se s dvouletým zpožděním konalo v maďarském městě Salgótarján, nedaleko hranic se Slovenskem v jednom z nejvyšších maďarských pohoří (s nejvyšší horou 725 m. n. m.).

Na místo konání jsme přijeli už několik dní předem, abychom si tam zaběhli pár tréninků a seznámili se s místními terény. První tři dny jsme bydleli na kolejkách ve městě Pásztó. Pokud jste si někdy stěžovali na české ubytování, tak si zajedte sem (<http://szallas.613.hu/szallaseredmeny.php?id=3395> – pokud to vypadá jako stránky strašidelného hradu, jste správně) a potom vám bude každý český penzion připadat jako luxusní hotel.

Třicet stupňů Celsia v noci taky nebylo úplně nejlepší a navíc v okolí 50 kilometrů nebylo jediné otevřené koupaliště (probíhá rekonstrukce, čištění bazénu a nebo prostě jenom zavřeno).

Při jednom tréninku jsme kvůli našim lampionům trochu zmátli Nory, kteří běhali na bílé fáborky, a Estonce, kteří místo lampionů používali toaletní papír. Občas někdo z nich orazil naši kontrolu a myslel si, že je jeho. Po pár trénincích jsme si ještě prošli oficiální modely,

kde se nás pořadatelé pokusili zmást dva roky starou mapu. Pak jsme se přesunuli do hotelu Medves.

Tady už to bylo mnohem lepší, byla tu i klimatizace. A dokonce občas uprostřed devatenáctého schodu fungovala WiFi. Jenom v kuchyni se trochu zasekli - měli jsme čtyřikrát za sebou řízek s rýží, byl ale velmi dobrý.

Les, kde se běžela klasika, vypadal podobně jako okolo Brna, bukový a dubový s velkým množstvím rýh, jam, prohlubní a hlubokých údolí. Místy kameny a kamenné srázy. Pořadatelé při tisku map museli spotřebovat obrovské množství zelené barvy, protože většinu mapy zabíraly hustníky a podrost. A nejrychlejší bylo se tomuto bordelu vyhnout. Mně se jako obvykle povedlo ztratit na jedničku dvě minuty. Pak ale už jsem se úspěšně vyhnul všemu zelenému hnusu, na občerstvovače jsem si zalepil oči a nos ionťákem (v puse neskončila ani kapka) a potom jsem dvě kontroly lezl do kopce po čtyřech. Nakonec se mi i podařilo vyhnout se zrádnému plotu na sběrku (vítězný Švýcar měl na předsběrce náskok tří minut a na poslední kontrole už jen 27 vteřin) a stačilo to na bronzovou medaili.

Sprint se běžel v kopcovité sídlíštní zástavbě přehrazené rozsáhlými nepravidelnými zdmi, které tvoří množství pater. Okolo cíle je naopak rychlá pravidelná městská zástavba. Pokud vím, tak embargo je prostor, do kterého se nesmí vstupovat. Pořadatelé si to asi špatně přeložili, a tak se do závodního prostoru mohlo. Toho jsme samozřejmě využili a byli jsme se tam dvakrát podívat. Stavitelé tratí nepoužil žádné umělé překážky, které se v tomto prostoru přímo nabízely. Díky tomu jsem mohl běžet některé části po paměti, to už ale trochu ztrácelo smysl orientačního běhu a trať mě proto ani moc nebavila. Nejvíce toho využili domácí závodníci, kteří díky tomu, že závodní prostor byl známý dva roky dopředu, znali terén úplně nazpaměť. To je náhoda, že ve třech ze čtyř kategorií vyhráli o minutu Maďaři.

Centrum závodu štafet bylo jen kousek od našeho ubytování, tak jsme se mohli alespoň trochu víc vyspat, po tom co jsme do půlnoci lovili na pokoji sršně. Terén byl trochu jiný a hezčí než na klasice, bukový, místy i smrkový les s velkým množstvím bukových hustníků, hodně malých údolíček, rýh, prohlubní a jam. Na prvním úseku předvedl Ondra Brosch, nato že pět dní před závodem dobral antibiotika, velmi dobrý výkon a doběhl na šestém místě. Já jsem po malé chybě na jedničku už šel čistě a předával jsem na druhém místě. Honza Štěpánek, který běžel se třemi stehy v rameni (ve sprintu se mu povedlo rozbít ramenem balkón), běžel taky skvěle. Předběhl ho jenom Maďar Csoboth a proběhl cílem na třetím místě. Díky skvělým výsledkům celého tým jsme stejně jako Ioni ovládli Pohár národů a odvezli jsme si deset medailí a pět z nich do Brna.

Tom Kučera

W18		W18		M16		M16	
56:45	31. Čajka Štefan	72:27	61. Čajka Štefan	49:22	31. Čajka Štefan	46:35	31. Čajka Štefan
58:33	32. Čajka Štefan	73:02	62. Čajka Štefan	49:40	32. Čajka Štefan	46:50	32. Čajka Štefan
59:39	33. Čajka Štefan	73:57	63. Čajka Štefan	49:47	33. Čajka Štefan	47:02	33. Čajka Štefan
62:25	34. Čajka Štefan	75:17	64. Čajka Štefan	50:27	34. Čajka Štefan	47:30	34. Čajka Štefan
63:02	35. Čajka Štefan	76:12	65. Čajka Štefan	50:52	35. Čajka Štefan	47:31	35. Čajka Štefan
63:47	36. Čajka Štefan	76:28	66. Čajka Štefan	51:11	36. Čajka Štefan	47:38	36. Čajka Štefan
63:15	37. Čajka Štefan	76:47	67. Čajka Štefan	51:21	37. Čajka Štefan	47:38	37. Čajka Štefan
64:19	38. Čajka Štefan	76:48	68. Čajka Štefan	51:21	38. Čajka Štefan	47:38	38. Čajka Štefan
64:14	39. Čajka Štefan	76:50	69. Čajka Štefan	51:21	39. Čajka Štefan	47:38	39. Čajka Štefan
64:41	40. Čajka Štefan	76:55	70. Čajka Štefan	51:21	40. Čajka Štefan	47:38	40. Čajka Štefan
64:45	41. Čajka Štefan	76:54	71. Čajka Štefan	51:21	41. Čajka Štefan	47:38	41. Čajka Štefan
65:51	42. Čajka Štefan	77:22	72. Čajka Štefan	51:21	42. Čajka Štefan	47:38	42. Čajka Štefan
65:47	43. Čajka Štefan	77:23	73. Čajka Štefan	51:21	43. Čajka Štefan	47:38	43. Čajka Štefan
65:40	44. Čajka Štefan	77:39	74. Čajka Štefan	51:21	44. Čajka Štefan	47:38	44. Čajka Štefan
66:27	45. Čajka Štefan	78:35	75. Čajka Štefan	51:21	45. Čajka Štefan	47:38	45. Čajka Štefan
67:04	46. Čajka Štefan	78:42	76. Čajka Štefan	51:21	46. Čajka Štefan	47:38	46. Čajka Štefan
67:08	47. Čajka Štefan	77:35	77. Čajka Štefan	51:21	47. Čajka Štefan	47:38	47. Čajka Štefan
67:08	48. Čajka Štefan	77:51	78. Čajka Štefan	51:21	48. Čajka Štefan	47:38	48. Čajka Štefan
67:15	49. Čajka Štefan	78:07	79. Čajka Štefan	51:21	49. Čajka Štefan	47:38	49. Čajka Štefan
67:56	50. Čajka Štefan	78:11	80. Čajka Štefan	51:21	50. Čajka Štefan	47:38	50. Čajka Štefan
67:57	51. Čajka Štefan	78:36	81. Čajka Štefan	51:21	51. Čajka Štefan	47:38	51. Čajka Štefan
68:28	52. Čajka Štefan	79:44	82. Čajka Štefan	51:21	52. Čajka Štefan	47:38	52. Čajka Štefan
68:57	53. Čajka Štefan	80:14	83. Čajka Štefan	51:21	53. Čajka Štefan	47:38	53. Čajka Štefan
69:38	54. Čajka Štefan	80:55	84. Čajka Štefan	51:21	54. Čajka Štefan	47:38	54. Čajka Štefan
70:04	55. Čajka Štefan	81:00	85. Čajka Štefan	51:21	55. Čajka Štefan	47:38	55. Čajka Štefan
70:40	56. Čajka Štefan	81:18	86. Čajka Štefan	51:21	56. Čajka Štefan	47:38	56. Čajka Štefan
71:15	57. Čajka Štefan	81:37	87. Čajka Štefan	51:21	57. Čajka Štefan	47:38	57. Čajka Štefan
71:27	58. Čajka Štefan	82:23	88. Čajka Štefan	51:21	58. Čajka Štefan	47:38	58. Čajka Štefan
72:04	59. Čajka Štefan	82:31	89. Čajka Štefan	51:21	59. Čajka Štefan	47:38	59. Čajka Štefan

Mistrovství Evropy – stříbrná medaile Adélky Finstrlové

Je horká neděle, sedmého srpna. Většina lidí si užívá prázdnin, kdo není u moře, tak aspoň zahání vedro koupáním v rybníku. Čeští orientáři dobíhají poslední etapu na pětidenních v Tisu a se sklenkou chladivé malinovky drží palce reprezentantům, kteří se chystají poprat o poslední sadu medailí na lesním vrcholu OB scény, Mistrovství Evropy v Estonsku.

V Estonsku je počasí příjemné, díky mírnějšímu klimatu tohoto pobaltského státu se denní teplotní maxima nešplhají tak vysoko. Přesto není radno trávit celý den nebo půlden na sluníčku, zvláště pokud se člověk chystá podat vrcholný sportovní výkon. Nejlepší světoví orientační běžci se tak už od rána shromažďují ve stínu stanů v aréně na louce poblíž města Rakvere, aby v pravý čas vystartovali na svou trať.

Dnes jsou na pořadu štafety, nejprve dámské a pak pánské. Čas v karanténě nejdříve líně plyne, neklidné čekání narušují komáři, kteří neúnavně koušou. A že jich není v místních bažinách málo! Ale poznenáhlu se mezi mračna komárů zvedají první závodnice a jdou se rozbíhat. Za chvíli už kolem louky krouží většina prvních ženských úseků a kdo nekrouží, tak kontroluje buzolu, čip, nebo připíná číslo. Vzápětí vydává rozhodčí pokyn k přesunu na start a zástup závodnic defiluje před zraky diváků na startovní čáru. Favorité z Finska, Švédska, Norska a Švýcarska se řadí do první lajny. Za Českou republiku rozbíhá Venda Horčíčková z druhé lajny.

Startovní výstřel nahradí pobídka komentátora. Vláček žen se rozbíhá na start, za zatáčkou zmizí v lese a diváci se uchylují k velkoplošné obrazovce nebo k gpskám v telefonu. Zbylí závodníci v karanténě čekají na zprávy komentátora z radiokontrol. A nemusí čekat dlouho, hned postup ze 4. kontroly na 5. je televizní a vypadá to, že až na pár výjimek se startovní pole dělí podle očekávání na rychlejší čelo a pronásledovatele. Venda se drží v předních pozicích. Podle zpráv komentátora se jedná o dramatický závod, pár favoritů se nemilosrdně propadá několik minut za první balík. Naštěstí mezi zaostalci není Venda a až k předávce přibíhá kousek za vedoucí závodnicí a vysílá do lesa na druhý úsek Adélku Finstrlovou.

Na druhém úseku se často láme chleba a i dnes tomu není jinak. Hned postup na první dvě kontroly většina závodnic nejde čistě. Z gpsek není jasné, kdo, co orazil a kdo, co teprve hledá, takže hlouček fanoušků a trenérů hypnotizuje velkoplošnou obrazovku, kde kamera čeká na první závodnice na 4. kontrole. K radosti českého týmu se na televizní kontrole objevuje švédské áčko a česká štafeta. Odstup chybujících závodnic se zvětšuje, favorizované Finsko, Norsko a Švýcarsko ztrácí cenné minuty. Mezitím se Adélka na čele

Mistrovství Evropy – stříbrná medaile Adélky Finstrlové

střídá se Sarou Hägström ve vedení. Diváckým úsekem probíhají spolu, ale v závěrečném pytlíku má Švédka více sil a předává první s náskokem necelé minuty na Českou republiku. Ostatní závodnice druhých úseků jsou poměrně daleko, ale na posledním úseku se může leccos stát.

Terka je závodnice par excellence a hned od mapového startu to dokazuje. Jde si svůj závod, vedoucí Švédku se nesnaží dohnat. Bez chyby probíhá prvními třemi kontrolami, kde se chybovalo na předchozím úseku. Česká závodnice volí jisté postupy, pod čarou. A kdyby přece jen zaváhala, pak diváci i trenéři spoléhají na eso, které Terka dokáže vytáhnout z rukávu, nepřekonatelné turbo na doběhu. Naštěstí více než tříminutový polštář je dostatečný, na finiš dojít nemusí a trio Venda, Adélka a Terka si užívají slavnostní doběh pro první ženskou stříbrnou medaili z ME. Slzy radosti, zadostiučinění a obrovské poděkování všem, kdo ta dlouhá léta holky podporoval. Díky, že fandíte!

Adélka Finstrlová

Soustředění ve Švédsku

Na konci července se velká část dorostu rozhodla prozkoumat Švédské terény. První den jsme jeli do Rostocku, kde jsme se byli proklusnout s mapou. Poté z Rostocku 2/3 jeli Trajektem do Trelleborgu a zbytek jel přes mosty Dánskem. Cestu trajektem jsem absolvovala poprvé a moc jsem si to užila. Unavení jsme pokračovali do kempu kousek od městečka Hok, kde byl první trénink už ve Švédsku a další noc jsme zde přespali ve stanu. Na třetí den cesty jsme konečně dorazili do Hällsty, kde jsme strávili většinu soustředění.

Zde pro nás bylo připraveno celkově 12 tréninků v lese a 2x v posilovně. Některé tréninky těžké, některé ještě těžší, ale všechny určitě moc zábavné a pěkné. Tréninky nám pomohly seznámit se s úplně jiným terénem než je v ČR. Na začátku jsem se ztrácela na každou kontrolu a byl i trénink, kde jsem nenašla žádnou. K 8,9 tréninku už jsem se rozběhala natolik, že jsem se nechtěla vracet zpět do Brněnského terénu. Večer byli rozbory a krásný západ slunce. Na rozborech se každý rád podělil svým nádherným postupem. Byly vynalezeny i nové techniky jako je chození po ledovci, nebo zakřivený azimuth.

Vařili jsme si po skupinkách ve dvou kuchyňkách. Počasí bylo celou dobu velice pěkné a teploty dovolily i koupání ve Švédských vodách. V neděli po štafetách jsme odjížděli domů. Nejprve přes mosty Dánskem a pak trajektem do Německa. Z Německa jsme jeli už rovnou do Brna. Celou cestu většina z nás prospala. V Brně jsme byli kolem 8 ráno.

Eva Hiklová

MČR na klasice

V pátek v odpoledních hodinách se scházíme u autobusu i s kamarády z Tesly a vyjíždíme směr Nový Bor. Na ubytko se dostáváme relativně pozdě (okolo deváté hodiny). V sobotu rychle snídane a odjezd na shromaždiště. Tam jsme dorazili celkem pozdě, protože pršelo, a oddílový stan měl přijet až v jedenáct. I přes déšť se vydávám směr karanténa. Naštěstí přesně při mém vstupu do karantény záhadně pršet přestává, za což jsem samozřejmě vděčná. Před rozklusem ještě stihnu obejít tréninkovou mapku, ale ta mě snad jen rozhazuje, jelikož je těžká a ve vysokých skalách. Proto zvládlám ještě před startem chytit paniku, že se snad ani nezvládnou dostat do mého vysněného A finále. Ale teď už start, doufat v rychlé nohy a mapově ukázat, co jsem se naučila. To se mi celkem povedlo až na pár špatných voleb. Zvládla jsem se i s tímto výkonem dostat do A finále (můj sen splněn a ani tomu nemůžu uvěřit). Samozřejmě postup do A finále se podařil i spoustě dalších Žabiňáků. Po závodě zafandím ještě všem, co dobíhají po mně, a potom směr ubytko. Přichází nedělní finále. Nejdřív všechny finalisty (včetně mě) čeká dlouhá deštivá cesta do karantény. Zde ještě poslední odpočinek před startem. Největší favorité si ještě stříhnou i rozhovor s Českou televizí, která si překvapivě natáčí i dlouho frontu na TOIky. A pak už je start. Dostávám mapu a zhrozím se dlouhého postupu hned na první kontrolu. Bohužel ve spěchu se nezvládnou nejlépe rozhodnout a hned na jedničku si přidávám 75 výškových metrů navíc. Poté následuje middlová pasáž, na které jsem zvládla trochu podběhnout svou kontrolu, a pak musím lézt po skále jako horolezec. Chvilkami se bojím o svůj život, ale nedá se nic dělat. Pak se mi i celkem daří, dobíhám Haničku Vítkovou a spolu se ztrácíme na šestce. I přes veškerou bolest se snažím ze všech sil doběhnout co nejrychleji do cíle. Někteří se při doběhu zvládli i usmát na fotografa nebo přeskočit kůl od plotu, takové dovednosti já bohužel nemám.

A pak ... se jen modlit, na jaké místo můj výkon bude stačit. Nakonec k mému překvapení obsazují třetí místo. Ze začátku z něho nemám velkou radost, protože mě mrzí všechny ty chyby na trati, ale naštěstí mě to po chvíli přejde. Na vyhlášení dostávám velkou a těžkou skleněnou vázu, pro kterou ještě musím najít doma čestné místo, a doufat, že cestu domů vůbec přežije. Samozřejmě se ze Žabin nevedlo dobře jenom mně, ale i ostatním, kteří obsadili také pěkná místa, k čemuž jim gratuluji.

Kiki Finstrlová

Český pohár štafet

Pátek 13:30, házím do tašky poslední kusy oblečení, radši ještě přihodím jeden svetr navíc, a jedu na sraz. K autobusu přijíždím dříve, abych zabrala dobrá místa na sezení, delší chvíli čekáme na celé osazenstvo autobusu a vyrážíme. Večer už jenom s holkama drbeme ostatní štafety a vlastně všechny orientáky. Takže je tu velká pravděpodobnost, že jsme probírali právě VÁS ;).

Český pohár štafet

V sobotu ráno po dobré snídani přijíždíme do Dvora Králové, při příjezdu zahlédneme pár sprintových kontrol, takže černé myšlenky, že jsme projeli embargem vyplouvají na povrch. Teď už ale naše myšlenky a kroky míří směr karanténa. Jelikož jsem startovala brzo, tak jsem neměla moc času nazbyt. Vyrážím do karantény, předzávodní stresík nastupuje a já potřebuju na toitoiku. Bohužel jsou v karanténě zvykem fronty tak na hodinu, tolik času já ale nemám. Takže jako rozklus tam hodím osobák na 1 km, předbíhám spousty potenciálních hrozeb ve frontě na toitoi, karanténu razím 9:29 a rozhlížím se po toitoikách. V tom spatřím frontu, ale ta je tak na hodinu, a já mám 15 minut, a bez záchodu nebežím. Tak se teda rozhlížím, kam se nenápadně připojím. V tom moje oko spatří Emmu (palačinku) Bednaříkovou, a s kamaradským "ahoj" a "jak se těšíš na závod" předbíhám celou frontu. Teď už ale stojím na startovní čáře, 3 2 1 start, беру mapu, než se ale rozklokám jsem na 5. kontrole. Následuje špatná volbička na sedmičku, dlouhý postup na desítku jsem přežila a přebíhám na druhou stranu řeky. V této chvíli mě tento sprint už silně nebaví, ale krev do žil mi vlévá Hanka Vítková, která mě dobíhá o 2 intervaly!! Na tohle jsem ale připravená byla, plán byl předem jasný, teď se jí stačí chytit a nepustit. Vláčím se za Háňou z jednoho rohu baráku k druhému a najednou razím cíl. Mám to za sebou a teď už konečně můžu se všema koho potkám nadávat na kvalitu mapy, bylo to jako běžet s balicím papírem a následně ještě diskutujeme o primitivních tratích. Než doběhnou všichni, bavíme se tím, že se snažíme roztrhnout mapu, což se nám až s pomocí vidličky nakonec povede. Pak už stačí zatleskat žabiňákům, kteří dosáhli na stupně, a jedeme směr štafety.

Dorazíme na místo a pro mě, jelikož běžím nejlepší úsek, a to první, nastává čas rozklusu. Anička mi ještě stihne uplést copánky, abych měla hot fotky. Vysoké číslo naší štafety neznačí nic dobrého, takže si stoupám až do třetí řady a čekám na start. Za mnou ještě stojí 3 řady D12. Komentátor zahlásí za 15 sekund a já se zohýbám pro mapu. Nejhorší scénář se stal realitou, mapa má stejný materiál jako ráno. Nesložitelný kus plastu. A je odstartováno, já mám jediný úkol, předběhnout ostatní osmnáctky a probojovat se do prvního balíku. Jenže najednou, ani nevím, jak se to stalo, ale po 10 metrech ryju hlavou v zemi, holčičky D12 po mně šlapou, než se stihnu zvednout, první balík se mi stále vzdaluje. No nic, to nebyl zrovna nejlepší začátek, teď mě čeká pořádný sprint na 1. kontrolu, po cestě pobiji pár holčiček, tímto se vám omlouvám, a už razím jedničku. Kontroluji kód a není můj, výborně, že ta kontrola nebude moje, jsem tak nějak už čekala, konečně mrknu do mapy a opravdu už nacházím svoji kontrolu. Nejhorší scénář se čím dál tím víc stává realitou, Julča běží přede mnou (hrozivý scénář pro mě, jakožto první úsek A štafety, by moje ego velice neuneslo, že by B štafeta dofinishovala dříve, samozřejmě do toho Julčo!). Hrozivé myšlenky, že se můžu v neděli rozloučit s A štafetou, mě pronásledují celý závod. Julča se mi někam ztratila, to není moc dobré, razím kámen, kontroluji kód. Sakra zase špatná farsta, než si stihnu uvědomit, že vlastně nevím, kde jsem, nacházím našťestí svoji kontrolu. Sbíháme na louku a vidím čelo prvního balíku, konečně něco pozitivního, rubu to, seč mi síly stačí. Přichází volbička, holky běží doleva do kopce po cestě, ale Eliška profi orientáček běží rovně. Tak stahuji nějaký ten náskok balíku, přibíháme ke kamenému svahu a vidím skupinu holek, jak hledají svoje kontroly, další záblesk naděje pro naši štafetu, svoji kontrolu já totiž už mám. Na divácké kontrole ukazují svůj běžecký styl a valím do pytlíku. Celý postup vede ale do kopce, přísahám, snažila jsem se to vyběhnout, ale

Český pohár štafet

bohužel chůze se dostavila. Lehké zaváhání na kontrolu v jámě, ale teď už jen na doběhu, mrknu očkem po fotografovi a s úsměvem předávám svému druhému úseku. Marky se statečně rve, i když lehký běžák není její šálek čaje, i tak skvělým výkonem vytahuje naši štafetu na průběžné 9. místo. A do boje vyrazila naše raketa. Kiki předvádí famózní výkon a dobíhá nám pro 5. místo. Jako štafeta jsme byly velice spokojené, sice každá nadáváme, že se něco dalo udělat lépe, ale i tak jsme rády za to, jak to dopadlo. Teď už zbývá zatleskat našim skvělým hochům a hladoví odjíždíme na ubytko. Večer slupneme večeri, spapáme ledňáček a jdeme na chatky. Naši chatku čeká nepříjemné překvapení, Evička nemůže najít klíče. Tak se na chvíli jdeme schovat do cizích chatek. Ale Evička nevzdala hledání a klíče našla. Takže nakonec radostné shledání se sešitem z fyziky proběhlo.* Poté už jen, jak je zvykem, drbeme ostatní štafety a jdeme spát.

V neděli nás nečekaně čekají zase štafety, tentokrát by to mělo být těžší, tak uvidíme. Autobus parkuje a my vyrážíme směr shromaždiště. Po cestě nás potkává nepříjemné překvapení, toitoiky jsou lán světa od předávky. Ti chytřejší z nás jdou rovnou do fronty, dokud je malá. No já mezi těmito osvěcenými lidmi nebyla... Naši štafetu čeká změna, já a Marky si prohazujeme úseky. Zatím co se Marky rozklusává, já jsem se rozhodla vypravit na cestu s jasným a jediným cílem - vystát frontu na záchod. Půl hodina do startu Marky, ještě pevně věřím, že ji stihnu zafandit. Start mužů, následně start žen a dorostenců a moje postavení ve frontě se moc nemění a už je jasný, že Marky start fakt nestíhám (promiň Marky). Marky odstartovala, já v duchu fandím, 30 lidí přede mnou a toitoiky v nedohlednu. Nakonec po zdoluhavém čekání 48 minut dojdou zdárnému cíli, třetí toitoi z leva je moje. Na rozklus nezbývá moc času, protože Marky po trati přímo letí, na diváckém průběhu stihnu zahlídnout Marky dlouhé blondaté lokny a valím na předávku. Mezitím si ještě stihnu vypočítat, že jsme na tom dobře, a budu vybíhat na 9. místě. S Marky si plácnem, dostane se mi informace, že je to těžké, a vybíhám vstříc dobrodružství. Ještě než doběhnu na mapáč, hodím úsměv do foťáku, seberu svoji mapu a ne Kiki mapu, to je prozatím dobrý začátek. V hlavě mi letí, že je to prý těžký, první kontroly pohlídané. Poté dlouhý postup kolem privátu, běžím kolem, říkám si, že tam jsou pěkní pejsci, ale když to na mě zamečelo, tak to asi psi nejsou. No nic, nebudu se rozptylovat a následuje přeběh louky. Zde zafandím Tomášovi a chvíli s ním běžím, ale byla jsem nucena se odpojit, je na mě totiž moc pomalejš :). Nohy běží, mapa jde dobře, zatím paráda. Jak ale víme, nic netrvá věčně, dvě kontroly ve skalkách a jsem doběhnutá Opavskou štafetou, no nevádí, ve dvou se to lépe táhne, no dotáhly jsme to na špatnou farstu. Pak jsme našly i naši, jenže touhle chybičku se před nás dostala Barča (palačinka) Strýčková. S Opavou jsme se shodly, že by naše ega neunesla, aby nás předběhla o 2 roky mladší holka. Takže jsme do toho začaly pořádně šlapat a vzdalovat se Barče. Přišla ale 15. kontrola a to byl kámen úrazu, a to doslova. Ubíhají cenné vteřinky a nemůžeme najít kámen a kontrolou. Moje zoufalost už nabývá velkého rozměru, ale v tom se spustil můj 6. smysl pro orienták a kontrolu nacházím, ale to už nás stihla dohnat PBM štafeta. Následuje divácký úsek, v pytlíku není už co zkazit,

* ale bohužel jsem si pak ten sešit do fyziky do Brna už nedovezla :(

Český pohár štafet

na doběhu do toho dát všechno a předat naší nové Marky Mul. - Kiki. S informací od komentátora, že dorostenky Žabin předávají na 5. místě s 20 vteřinovou ztrátou na 3. místo jsem se velice spokojila. Takže s dobrým pocitem a poměrně dobře zvládnutým 2. úsek vyčítám čip, ražení je OK a teď jen čekat jak to zvládne Kiki. Před Kiki, za Kiki vybíhají rychlé holky, ale my v Kristýnku věříme. Mezitím jsme se s Marky shodly, že na místě Kišky bychom vážně nechtěly být. Na diváckém průběhu zafandíme štafetě kluků. A jen doufáme, že u nás to dopadne podobně. Z lesa už vybíhají první dvě štafety dorostenek, a teď kde je Kiki.

Hladina stresu neuvěřitelně stoupá. Kiki se řítí na diváckou, ale bohužel ve společnosti Sheily z Jičína. Sheila vysmátá, Kiki vypadá na umření, no víc drama to být nemohlo. S Marky běžíme na doběh, čela orosený, a netrpělivě čekáme, jak to dopadne. Kiki vybíhá z hustníku, razí stovku, Jičín v nedohlednu, Kiki nám finišuje pro 3. místo! Ražení je OK, teď už můžeme radost konečně pořádně projevit. Vidíte i bez Marky Mulíčkové to jde. Dařilo se i ostatním štafetám Žabin, takže na stupních vítězů si navzájem zatleskáme a teď už stačí jen přežít cestu do Brna. Zastávka v mekáči je jasná, bohužel zastavit v Bohunicích se nám nepovedlo, tak se spokojeně rozcházíme v Krpoli.

Eliška Tomanová

Polaris — XXIV. ročník — #183

Autoři: Martina Coufalová, Drbča, Tom Kučera,
Zuzka Hendrychová, Adélka Finstrlová, Eva
Hiklová, Kiki Finstrlová, Eliška Tomanová

Děkuji všem, kteří napsali článek i všem, kteří přečeli
celý Polaris až sem